

τοῦ Κώστ' ἀκούσας τὰς φωνάς,
ἀπ' τὸν ζακέ τὸν τράβηξε καὶ τοῦπε: κάτσε κάτω.

Κάθισε κάτω παρευθὺς
καὶ μόνος πρέπει νὰ σκεφθῆς
πῶς δὲν συμῆρει σήμερα 'στὸ γνωστικὸ Κορδόνι
σὺ πρῶτος, Γκιπωνέζε μου, ν' ἀρχίσῃς τὸ κανόνι.

Γιατὶ κί' ἂν πείσω, Κώστα μου, μὲ τὰ δικά μας θούριμα
τοῦ Πόρτ- Ἀρθούρ τὰ φρούρια,
μὰ δὲν σκοπεύω νὰ γενῶ τὸ Μήττουσ σκαλοπάτι
ν' ἀνέβῃ 'στὸ Παλάτι,
καὶ νὰ τὸν ἔχουν 'στὴν Αὐλὴ γιὰ πρῶτο καθβαλλέρο
καὶ τὴν διάλυσιν κρατῶν νὰ λήρ. ζῆσου γέρο.

Κί' ὁ Κώστας ἐσίωπησε καὶ ἐκάθισε σὰν πρῶτα,
κί' ὁ Ροθρος, νέος Πατρινός,
'στὸ βῆμ' ἀνέλαμψε δεινός,
ἀλλὰ τὸν τράβηξαν κί' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ρεδιγκότα.

Κί' ἔτσι μὲ τὰ τραβήγματα
ζακέων καὶ ρεδιγκότα
ἐσίγησαν κηρύγματα
κορδονοφόρων μαχητῶν.

Κί' ἄλλος Ἴσπων μαχητῆς
καὶ τῆς Κορδόνας βουλευτῆς,
ἐπρότεινε βομβαρδισμὸν ν' ἀρχίσῃ τὸ Κορδόνι,
μὰ τὸν ἐτράβηξαν κί' αὐτὸν ἀπὸ τὸ παντελόνι,
ὅταν Ἀναστασόπουλος, ὁ βουλευτῆς Μεγάρων,
ἐπρότεινε τὴν ἔφρον κατὰ τῶν Γοσποδάρων.

Κί' ἀρχισε τότε, Περικλιῆ, βομβαρδισμὸς σπουδαῖος,
φρικώδης καὶ ραχδαῖος,
καὶ γενικὴν ἐπίθεσιν τὸ Πόρτ- Ἀρθούρ ὑπέστη,
ὁ Κόντες μας τούτῃσι,
πλὴν ἀντεστάθη κρατερόν
πρὸς θλίψιν μας καὶ πόνον
κί' ἐσίγησε πρὸς τὸ παρὸν
τὸ πῦρ τῶν Ἰσπάνων.

Ὅμως κί' ἂν δὲν τὸν ἐρρίξαν θὰ ζαναπαύουν φόρα,
κί' ὁ Κόντες ὁ Πορταβουρῆς
ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς
πολιρκεῖται τώρα.

Κί' ἔφεξε, βρέ Περικλέτο, καὶ χρυστῆς ἡμέρας βλέμμα,
εὐελπις ἀκτίς ἥλιου,
κατεφώτισεν ἡμέρα
τὴν Βουλὴν τοῦ μεγαλείου.

Κάθε πολεμάρχου κοῦτρα
κί' ἀγρυπνίας θλιβεράς,
κί' ἔψαν ὄλοι κατὶ μοῦτρα
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Κί' ὁ παππούλης ὁ ναυμάχος, ὁ νεάζων κί' εἰς φωνήν,
ὁ γνωρίζων, καθὼς λέγει, δεξιὸς ἡμιονεῖν,
ὁ 'στὸν ὄσιον Λουκᾶν μετὰ φίλων του πρὸ χρόνων
ἀναβὰς ἐπ' ἡμιόνων.

Ὁ πατέρας ὁ διδάξας τὸ μὲ πατέρα νικᾶν
κί' 'στοῦ Κόντε τὸ κεφάλι ψάλλων τὸ κατὰ Λουκᾶν,

ὁ θυμώσας καὶ τραβήξας τοῦ Κωστῆ του τὸν ζακέ,
ποῦ 'στὰς ἐκλογὰς ἐκείνας ἔφαγε τὸν τενεκέ.

Ὁ πικρὸ καλχίνων ἔπῃ
τὸ πικρὸν φροῖσει ἐτόμα
μὲ γλυκίωτατον σαπέτι,
προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Ρώμα.

Κάθε μῆνις ζευθαίνει
κί' ὁ Τραυλὸς τραυλίζει: κρύο,
κί' ἡ κυρία παραμένει
μοναχῆ 'στὸ θεωρετο,
κί' ἕνας κί' ἄλλος περιέργως ἐρωτοῦσε, βρέ τσιφούτη,
σὰν ποῶ τὰχα νάκαι τούτη.

Κί' εἶπα τότε, Περικλέτο, 'στὰς ἀργούσας τὰς γαστέρας,
ποῦ μὲ νίκαις μὲς μεθάνε:
γιὰ νὰ κάθῃς 'εἰς τὴν τῶρα καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς πατέρας,
ἢ Μακεδονία θάκαι.

Κί' ἐτελείωσαν τὰ πάντα τῆς περιαλήτου πάλης
κί' εἶχε φύγει κί' ὁ Ζαχίμης κί' ὁ πολὺς κατσκορμάλλης,
καὶ σὰν πῆγαινε 'στὸ σπῆτι μὲ καλληκαρπὸς φωτῆ
κάτι μάγισσας τοῦ Μάκθε τοῦ ψιθύριταν 'στ' αὐτῆ.

Ὡ συμῆθερε στρωμύλε τοῦ κυρίου Κυρκακούλη,
ποῦ σὰν φάντασμα τοῦ Βάγκου 'στέκει μῆρος εἰς τὸν παππού-
σὸ διάλυσιν δὲ πάρης, σὺ λλιότερος κορώνης (λη)
θάσαι θάνας, θάσαι Γλάμης,
θάσαι μπάμπας τῆς Κορώνης,
θάσαι τῆς Κορώνης βλάμης.

'Στὸ Κουβέρο θὰ πετάξῃς ἐλαφρότερος καὶ κούφης
χρυσάλλιδος χοροπῆτερου,
πιθάνον καὶ νὰ γυρίσῃς σκανδα κοκκινουκούφης
μὲς 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου.

Π.—Μὰ δὲν μοῦπες ἂν εὐρέθῃ τῆς κυρίας τὸ σκυλί,
ὅπου δάγκασε τὴν κόρη τοῦ Λεδίδη, Φασουλῆ.
Φ.—Ἔερο μόνον πῶς κλητῆρες πηλακοῦν ἀπάνω κάτω
δι' ἐρεῦνας δραστηρίας,
πῶς ὁ Βουλῆτος παραιτήθη, κί' ἔφαγε κοτζᾶμ σπακῆτο
τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας.

Π.—Ὅραε τὸ λοιπὸν θεὸ φάπαις μὲ 'στὴ μούρη σου, κωθῶν
καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸ γυρέψῃς μὲ τὸν Φὺν-Κολοκοτρώνη.

Ἡ τοῦ γαμβροῦ μας ἀδελφῆ, Καλλιόπη Μοσχονῆ,
κόρη τῆς Κρήτης διαλεκτῆ μὲ δῶρ ἀληθινῆ
καὶ μὲ σπανίας ἀρετᾶς,
ἠραβεωνίσθη κατ' αὐτὰς

Νίκου τὸν κτηματέμπορον, τὸν Δασκαλάκη ἦτοι,
κί' ὁ Φασουλῆς καὶ μόνου τοῦ καὶ μ' ὄλο του τὸ σπῆτι
τοὺς εὐχετ' εὐτυχήματα μῆρια καὶ μεγάλα,
κί' αὐτὸ τὰθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πούλιου τὸ γάλα.

Ἐφημερὶς Ἰγείας, πραγματικῶς σπανία,
καὶ χρῆσιμος δι' ὄλους κί' ἐν πάσ' οἰκουμένῃ.
'Ἄλφα Γεωργιανῆς, Ἀελκηπιῆδος πρότης,
διευθυντῆς κί' ἐκδότης.

Ἀνέπιστος Ἀγάπη,
ἔργου τοῦ Κώστα Λιάπη.